

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 650/06
11.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Sonje Brkić, Spomenke Zarić, Slađane Nakić-Momirović i Nikole Stanojevića, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene "BB", radi poništaja sporazuma, odlučujući o reviziji tužilje, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž. 1. 201/05 od 31. avgusta 2005. godine, u sednici veća od 11.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž. 1. 201/05 od 31. avgusta 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Subotici P. 1. 1313/03 od 2.6.2005. godine, odbijen je tužbeni zahtev tužilje za raskid sporazuma o prestanku radnog odnosa zaključenog između tužilje i tužene dana 24.8.2000. godine, te da se tužena obaveže da tužilju vrati na rad i rasporedi je na odgovarajuće poslove, i da joj naknadi troškove postupka.

Presudom Okružnog suda u Subotici Gž. 1. 201/05 od 31. avgusta 2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužilje i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv drugostepene presude tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP ("Službeni glasnik" RS br. 125/04) i našao da revizija tužilje nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je kod tužene banke bila zaposlena od 1991. godine, a dana 1.7.1999. godine doneta je odluka o stimulatvnim merama za smanjenje broja zaposlenih. Dana 12.7.2000. godine doneta je dopuna navedene odluke tako što je predviđena mogućnost za zaposlene kojima nedostaje do četiri godine radnog staža za ispunjenje jednog od uslova za starosnu penziju da mogu sa bankom sklopiti sporazum o prestanku radnog odnosa najkasnije u periodu od četiri godine od momenta zaključenja sporazuma, te da zaposleni bude upućen na plaćeno odsustvo uz naknadu zarade. Zaposlenima su predočene navedene stimulatvne mere, ali nisu bili prinuđeni da se prijavljuju za njihovo korišćenje. Tužilja se dana 11.8.2000. godine prijavila za korišćenje navedene stimulatvne mere, s tim da joj radni odnos prestane 20.11.2004. godine kada puni 55 godina života. Između parničnih stranaka je 24.8.2000. godine zaključen predmetni sporazum o prestanku radnog odnosa po kojem tužilji prestaje radni odnos zaključno sa 20.11.2004. godine, a da se do tada nalazi na plaćenom odsustvu uz isplatu naknade zarade u skladu sa dopunom odluke o stimulatvnim merama iz jula 2000. godine. Protiv navedenog rešenja tužilja nije pokrenula spor. Nakon donošenja Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju od 2.4.2003. godine, koji je izmenio uslove za odlazak u starosnu penziju, tužilja je decembra iste godine podnela tužbu sudu za poništaj sporazuma o prestanku radnog odnosa i vraćanje na rad.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje za poništaj sporazuma o prestanku radnog odnosa i vraćanje na rad.

Naime, navedeni sporazum zaključen je u svemu prema članu 107. stv 1. tačka 2. Zakona o radnim odnosima, koji je važio u momentu zaključenja sporazuma. Sporazum predstavlja izraz saglasnosti volja parničnih stranaka, koje su njime regulisale svoja prava i obaveze i predvidele odložni rok za prestanak radnog odnosa, u kom periodu je tužilja bila na plaćenom odsustvu, uz plaćanje naknade zarade prema odluci tužene banke o stimulatvnim merama. Tužilja nije iskoristila pravo na izjavljivanje prigovora u roku od 15 dana od dana dostavljanja sporazuma, niti je u zakonskom roku pokrenula spor pred sudom, iz čega sledi da je tužilja bila zadovoljna zaključenim sporazumom, te da je on bio u skladu sa njenom voljom. Dakle, pobijani sporazum nije bio suprotan prinudnim propisima, a radi se o dozvoljenom raspolaganju stranaka, jer je tužilja bila ovlašćena da odlučuje o svom radno pravnom statusu i da se opredeli da joj radni odnos prestane pod ugovorenim uslovima. Tužilja tokom postupka nije tvrdila niti dokazala da tužena banka nije ispunila svoje obaveze iz sporazuma. Revizijom se neosnovano ističe da je pobijani sporazum trebalo raskinuti usled promenjenih okolnosti, u smislu člana 133. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima. Međutim, donošenja Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju nekoliko godina nakon zaključenog sporazuma između parničnih stranaka ne predstavlja razlog zbog

kojeg bi tužilja u smislu člana 133. Zakona o obligacionim odnosima osnovano mogla zahtevati raskid ugovora zbog izmenjenih okolnosti. Naime, tužilja je znala da joj radni odnos po sporazumu prestaje utvrđenog datuma, kao i da može doći do izmene zakona koji reguliše uslove za starosnu penziju, a tužena ne može snositi rizik eventualne izmene navedenih propisa. Tužilja se zapravo neopravdano oslanjala na neizvesnu okolnost da do izmene zakonskih propisa koji regulišu uslove za ostvarenje starosne penzije neće doći, ali ova okolnost nije od uticaja na statusno pravno dejstvo pobijanog sporazuma, u pogledu prestanka radnog odnosa tužilji. Stoga se revizijom neosnovano ističe pogrešna primena materijalnog prava.

Iz navedenih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu člana 393. ZPP-a.

Predsednik veća

sudija

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić,

ljm